

Arrest

nr. 135 864 van 6 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 januari 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat zij haar aanvraag voor de wetswijziging heeft ingediend, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in dit verband de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich volledig in België situeert, en tevens verwijst naar een inmenging in het gezinsleven van het gezin van haar Belgische dochter, merkt de Raad op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar meerderjarige dochter en dier gezin, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe in de synthesesmemorie te stellen dat zij samen met haar echtgenoot inwoont bij het gezin van haar Belgische dochter. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn

van haar meerderjarige dochter. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het privéleven aannemelijk. Zij beperkt zich ook hier tot een algemene verwijzing naar het feit dat haar privé-leven zich volledig in België situeert, maar zij laat na deze bewering te staven en enig concreet element aan te brengen in dit verband. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In de mate dat zij verwijst naar een inmenging in het privé-leven van haar Belgische dochter, zet de verzoekende partij niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier het bevel om het grondgebied te verlaten, dat geen betrekking heeft op de dochter van de verzoekende partij, een inmenging in het privé-leven van laatstgenoemde dochter zou kunnen uitmaken. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 20 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 6 oktober 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP repliceert: (1) Inzake het belang is het beroep wel ontvankelijk gezien de weigering ten gronde en het BGV een onlosmakelijk geheel vormen. (2) Zij wijst op de overweging B.59.7 van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, met name dat in een aantal gevallen van gezinshereniging met ascendenten de uitsluiting niet mag worden toegepast. Zodoende blijft zij haar belang behouden want bij een vernietiging moet VwP rekening houden met deze hiervoor vermelde overweging. In casu zijn er volgens haar elementen voorhanden dat de uitsluiting niet kan worden toegepast: haar hoge leeftijd, geen banden meer met Turkije, haar dochter die hier een gezinsleven heeft en een bloeiende kapperszaak, maar die België zou moeten verlaten. Zij heeft begrip voor de onmiddellijke inwerkingtreding van een nieuwe wet in het kader van de migratie-beheersing, maar in dit geval was haar aanvraag volledig in orde op het ogenblik dat de nieuwe wet nog niet in voege was getreden. Inzake artikel 8 EVRM wordt in de beschikking gesteld dat er enkel sprake is van een schending van dit artikel als het gaat om een gezinsleven tussen meerderjarigen indien er een vorm van afhankelijkheid is aangetoond. De band van afhankelijkheid kan worden afgeleid als heel het verzoekschrift wordt gelezen: de aanvraag werd immers ingediend als ascendent ten laste van een meerderjarige Belg. Hier is enkel samenwoning bewezen maar toch is de band van afhankelijkheid wel degelijk aangetoond. Er is een schending van artikel 8 van het EVRM."

2.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij ter terechtzitting in de eerste plaats stelt dat zij toch belang heeft, daar de weigering ten gronde en het bevel om het grondgebied te verlaten, één en ondeelbaar zijn. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier de vermeende ondeelbaarheid van beide beslissingen ertoe zou leiden dat de verzoekende partij toch nog belang zou hebben bij voorliggend beroep. Daarnaast dient erop gewezen te worden enerzijds dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, zodat moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. De verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden dat de twee bestreden beslissingen één en ondeelbaar zijn.

Verder geeft de verzoekende partij aan dat uit de overweging B.59.7 van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 blijkt dat er een opening gelaten is om in bepaalde concrete gevallen de uitsluiting niet toe te passen: in dit opzicht blijft het belang behouden: bij een vernietiging zal de Dienst Vreemdelingenzaken moeten overgaan tot een beoordeling rekening houdend met overweging B.59.7. De verzoekende partij stelt dat er hier feitelijke omstandigheden aanwezig zijn die ertoe moeten leiden dat de uitsluiting niet geldt b.v. hoge leeftijd, geen banden meer met Turkije, een dochter die hier een gezinsleven en een bloeiende kapperszaak heeft, maar die België zou moeten verlaten.

De Raad wijst erop dat de betrokken overweging van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nummer 121/2013 luidt als volgt: *“Indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te onzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, zou de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing dienen te worden gelaten.”* De Raad stelt vast dat het Grondwettelijk Hof naar een zeer specifieke situatie verwijst en dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar haar hoge leeftijd, de afwezigheid van banden met Turkije en het feit dat haar dochter in België woont, maar het Rijk zou moeten verlaten, niet aannemelijk maakt dat de Belgische dochter van de verzoekende partij *de facto* verplicht zou worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij een vernietiging zal moeten overgaan tot een beoordeling rekening houdend met voormelde overweging B.59.7. en beroept zich zodoende tevens op een hypothetisch belang.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat zij begrip heeft voor de onmiddellijke inwerkingtreding van de nieuwe wet, maar dat in dit geval haar aanvraag volledig in orde was op het ogenblik van het indienen terwijl de nieuwe wet nog niet in voege was.

De Raad wijst erop dat het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet impliceert dat deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk is, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). De Raad

ziet dan ook niet in op welke manier de verzoekende partij een onderscheid meent te kunnen maken tussen aanvragen die volledig in orde waren op het ogenblik van de aanvraag, en andere aanvragen. Bovendien wijst de Raad erop dat het niet zijn bevoegdheid als annulatierechter is om te beoordelen of aanvragen op het moment van de aanvraag volledig in orde waren. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat op haar ten tijde van de inwerkingtreding van de nieuwe wet nog hangende aanvraag, deze nieuwe wet niet van toepassing zou zijn.

Wat het betoog ter terechtzitting aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat voor zover de verzoekende partij op 20 oktober 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar zij ter terechtzitting volhardt in het middel met betrekking tot artikel 8 van het EVRM zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt en de vaststellingen van de beschikking louter ontkent. Zodoende plaatst zij geen opmerkingen omtrent de beschikking van 6 oktober 2014. De Raad laat derhalve gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Met haar betoog ter terechtzitting kan de verzoekende partij zodoende geen afbreuk doen aan het gestelde in de beschikking van 6 oktober 2014 aangaande de eerste bestreden beslissing.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking van 6 oktober 2014 dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET